

שלא יתכן שמיד יוציא את הכף והמחתה, ויעשה את עבודות הפנים כולן בלבישה אחת בלבד של בגדי לבן:

כי אמר קרא בכניסתו להוצאת הכף והמחתה "ובא אהרן אל אהל מועד. ופשט את בגדי הבד".

שאיך תלמוד לומר "אשר לבש", שהרי מילים אלו מיותרות הן. כי כלום אדם פושט אלא מה שלובש?

אלא מה תלמוד לומר "אשר לבש" — ללמד שלבש כבר בפעם אחרת באותו יום ופשטם, וחזר ולבשם.

ומכאן אתה למד שהיתה החלפה קודמת של בגדי לבן לבגדי זהב לצורך הפסקה בעבודות הנעשות בחוץ.

מתקופ לה רבה בר רב שילא לרבא: ואימא דמפסיק ליה בהחלפה הנוספת מבגדי הלבן לבגדי זהב בשעיר הנעשה בחוץ, וישאר הפסוק של הוצאת הכף והמחתה לפי סדר העבודה! ?

אמר ליה רבא: הכתיב "ויצא ועשה את עלתו ועולת העם". שהיא העבודה המפסקת, והיא נעשית לפני הוצאת הכף והמחתה.

ועדיין הויגן בה: וכי כל הפרשה כולה נאמרה על הכפר?

והא קראי כתיבי לפי הסדר הזה [ויקרא טז]:

א. "ואת חלב החטאת [הפנימיות] יקטיר המזבחה".

ב. והדר כתיב בשריפת גופם של פר ושעיר הפנימיים: "ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת".

ואילו אנן תנן שכך הוא הסדר:

א. הרואה את כהן גדול כשהוא קורא — אינו רואה פר ושעיר הנשרפין.

ב. ואילו אמורי הטאת של פר ושעיר הפנימיים, לפי גירסת המשניות — בתר הכי מקטיר להו!

ומשנינן: אכן גם דבר זה נכתב בתורה שלא כסדר.

ולכן, אימא: חוץ מפסוק זה — ואילך.

ותמהינן: ומאי חזית דמשבשת קראי לומר שנכתבו שלא כסדר?

שביש מתניתא, ותקן את גירסת המשנה, ואמור בה ששריפת הפר והאימורין מאוחרת להקטרת אימוריהם!

אמר אבוי: יש להוכיח שהגירסא במשניות היא מדויקת, מהא דאמר קרא לאחר הקטרת האימורים של החטאות הפנימיות שני ענינים:

א. "והמשלח את השעיר לעזאזל יכבס בגדיו".

ב. "והשרף אותם [את גופם של הפר והשעיר הפנימיים] יכבס בגדיו".

ויש לנו להקיש את שני המקראות, ולומר:

מה "משלח", האמור לאחר הקטרת האימורים, הכונה היא למשלח דמעיקרא, שעוד לפני הקטרת האימורים הוא שילח את השעיר לעזאזל.

אף "שורף" האמור כאן, משמעותו שורף